

Geniüt

La tardor es fa cada cop més excelsa. Tot i que el fred no és viu, les fulles van prenent aquella tonalitat que embadaleix. Allò que es desprén deixa una superfície al terra ben acolorida. El que cau, el que es mor, el que hem de deixar anar, també té lluïssor. L'un i l'altre, el que es desprén i el que encatifa el terra, és espai sagrat.

Avui m'enfoco a guaitar des de la finestra, balcó, o amb alguna fotografia... guaitar els tons de la tardor. Guaitar la catifa que cobreix el terra de grocs, ataronjats i vermellorsos. Bellesa que percebo perquè ha mort, ha caigut, ha passat a millor vida -com diríem. Entra en temps d'hivernació. Els temps necessaris de tot espai sagrat, previs a renéixer.

Amb aquesta mirada, m'adono que els temps del sagrat passen per la necessària hivernació. Per vetllar-ne la dignitat a voltes cal la gosadia d'un cop de geni.

Així, enfoco ara la meva atenció a tot allò de mi que convé que entri en procés d'hivernació, que me'n desprengui, que faci net, per entrar en aquesta tardor.

Alhora, enfoco la meva atenció a tot allò del meu voltant més proper que cal podar, fer net, perquè aflori i llueixi el que hi ha de sagrat i que vol néixer.

Amb aquesta mirada, la de podar el que està malmés perquè llueixi el sagrat, escolto [Jn 2,13-22](#). Hi trobo un to d'empipamenta, geniüt. El que sento quan alguna injustícia em crema les entranyes. El que sento previ a fer neteja, per detectar què cal podar, amb què cal enutjar-me, què contraria o impedeix que el sagrat llueixi. Se m'hi anuncia un santuari nou, el del cos. Escolto què em diu ara el meu cos, emotivitat, visceralitat... quan sento que és el cos espai sagrat, santuari a recuperar.

Em pregunto com cuido l'espai sagrat que diàriament o setmanalment m'acull en aquesta estona de pregària: com el mantinc net, com tinc cura de l'espelma, icona, creu, catifa... Em pregunto per com cuido el santuari del meu cos: quina cura en tinc? Des d'on en tinc cura: m'hi mou la meua mirada més egoica? M'hi mou saber que sóc responsable del que irradio al meu voltant? M'hi mou saber que sóc santuari habitat per Déu?

Amb la matixa disposició, em pregunto què em motiva a vetllar pel cos dels meus altres, dels propers, dels que també són santuari habitat per Déu: els de més aprop amb qui potser convisc, els saludats pel carrer, els que compartim espais laborals, els que visito de tant en tant... els que...

Em comprometo a algun gest de cura al llarg de la setmana, amb el meu cos, amb el dels meus, amb el dels llunyans... Cerco el gest que em compromet amb el sagrat que m'envolta, cerco el gest que té cura del Déu que viu en tota criatura.

Conscient que emprenc aquest compromís a 4 mans, amb el Parenostre d'avui demano activar el geni necessari que m'empenyi a moure peça quan no és respectat el sagrat que malda per viure en aquest món.

"Templo sagrado"
Salomé Arricibita